

SESTRA SMRT

COO
BOOKS

Marie Rejfová

Sestra smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Rejfová
Sestra smrt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SESTRA SMRT

Marie Rejfová

COO
BOO

I. kapitola

Jindřiška přejela prstem po zaprášeném parapetu, otevřela okno a nechala čerstvý březnový vzduch proudit do lokálu Karasovic hospody. I když tu posedávalo jen pár posledních hostů, v místnosti bylo k zalknutí.

Ostatně pocit, že se dusí, ji neopouštěl již několik posledních měsíců. Katka odjela do Prahy ještě v létě a Honzu si vzala s sebou. Od té doby se ozvali jen jednou. Ne že by Jindřišce Katčina společnost tolik chyběla, ale potřebovala si promluvit s někým, kdo si prošel tím samým, čím ona.

Jak brzy zjistila, se Štěpánem to nebylo možné. Nadšení pro zkoumání čarovníků ho nadobro opustilo. Dal výpověď

u farmaceutické firmy, pro kterou pracoval, a jeho laboratorní vybavení se nadobro usídlilo v kůlně.

„Je to k ničemu,“ prohlásil tenkrát. „Celá tahle věda a její rádobry objevy – nic to neznamená v porovnání s tím, co jsme zažili, co doopravdy existuje.“

„Ale každé poznání, i to sebenepatrnější, člověku něco přináší,“ namítla.

Mávl rukou. „Nepodstatný maličkosti. Nemá cenu se tím zabývat.“

Nebyla si jistá, zda se jí tahle Štěpánova rezignace líbí.

Našel si místo v místní truhlárně a tvářil se spokojeně. „Tohle má aspoň trochu smysl. Děláš rukama a hned vidíš výsledek – židli, polici.“

„Vážně nevím, jestli by mi to stačilo.“ Zavrtěla hlavou.

Pokrčil rameny, čímž jejich konverzace na toto téma skončila, a Jindřiška osaměla se svými myšlenkami. Když nepomáhala otci v hospodě, toulala se lesem a hledala odpovědi. Bez prstenu však byla příroda podivně tichá. Někdy našla útočiště na místní faře. Suť z poničeného kostela byla dávno odklizená a nyní se na prostranství na kraji obce tyčily jen obvodové zdi se zbytkem zvonice. V porovnání s marností tam venku byla útulná kuchyň farářovy hospodyně jako oáza klidu a útěchy.

„Zapomeň na prsten,“ řekla jí Anna Rezková a přejela vráscitou rukou Jindřišce po zádech. „Ono ti dalo velký dar.“

Jindřiška pohlédla hospodyně do pomněnkově modrých očí a svlékla si triko. Podél páteře se jí táhlo tetování a mizelo za opaskem džín. Zvláštní spirály se vinuly dál po levé noze až ke kotníku.

„Voda je přeci podstata,“ usmála se Anička. Otočila koutkem a pokropila Jindřiščina záda. V okamžiku, kdy první kapky dopadly na pokroucené obrazce, Jindřiškou projela vlna důvěrně známých pocitů.

Od té chvíle se voda opět stala jejím spojencem a neutu-chajícím zdrojem posilující energie tak, jak tomu bylo u tinifů. Milovala deštivé dny a z prvního sněhu se radovala jako malá. Čím víc však rozuměla stavům vlastního těla, tím prudčeji její duši zaplavoval stesk. Snažila se ho přemoci prací, ale nemělo to valného účinku. Štěpánův odevzdaný postoj jí na optimismu nepřidal, a když starého Karase postihl první záchvat mrtvice, propadla depresi naplno.

Štěpán se jí zpočátku snažil pomoci, ale protože mu nikdy úplně nedokázala vysvětlit, co cítí, své úsilí záhy vzdal. Jako by každý z nich žil na opačném břehu řeky. Viděli na sebe, ale přes proud nepochopení se nemohli slyšet.

„Charimé teder a yakmirlat. Charimé ti ukáže cestu,“ rezonovala jí v uších poslední slova Ono. Ale jak mi ji ukáže? Kde ji najdu? Zoufale se ptala sama sebe.

„Charimé je keř s fialovými květy, který roste ve skalách kolem Kalimé,“ prozradila jí Anička. „Tinifům nepřináší žádný užitek. Spásají ho divoké kozy.“

„Tak proč by o něm Ono mluvilo?“ nevzdávala se Jindřiška naděje.

„To opravdu nevím,“ povzdychla si hospodyně. „Pravdou ale je, že Ono mělo s pozemským světem už jen velmi málo společného.“

Jindřiška si vybavila okamžik, kdy se étericky krásné tělo Ono rozpadlo ve spršku stříbřitých kapiček. Byla na tom

místě u Dolského mlýna od toho dne snad stokrát, ale kromě závějí zdobených nekonečnými řetízky stop lesní zvěře a stromů spících nad zamrzlou Kamenicí nespátřila nic.

Její melancholie nezmizela ani s první jarní oblevou. Voda byla všude – stékala z rampouchů a zbytků sněhu zahříváných ostrým sluncem, bublala v rozvodněných potocích a říčkách, plnila blátivé úvozy a čvachtala v mechu a loňském listí. Jindřiška vnímala její sílu každou buňkou svého těla. Vzpomínala na Kalimé, na tinify, na Kadena. Stýskalo se jí po něm tak moc, až jí to samotnou zaskočilo. Může žena milovat dva muže současně? Sama netušila.

Přemýšlela o tom i té noci, kdy se nad Jetřichovicemi rozeznělo ječení sanitky. S bolestným úlekem vyskočila z postele a jen v noční košili a bačkorách vyběhla z chalupy. Slyšela Štěpána. Držel se těsně za ní a cosi jí říkal, ale nevnímala ho. Vše jí před očima probíhalo v jakémsi podivně zběsilém panoptiku. Rozbředlý sníh zbarvený pouliční lampou do oranžova za zatáčkou u hasičárny opět potemněl a nebyť Štěpánových paží, které ji na poslední chvíli zadržely, sklouzla by z rozmáčené krajnice. Houf lidí mířil k hospodě, odkud v nemilosrdně pravidelných intervalech poblikávalo jasně modré světlo.

Se srdcem až v krku proběhla kolem sanitky. Dveře do lokálu zely dokořán. V kruhu přihlížejících klečeli dva muži v červených stejnokrojích a snažili se oživit bezvládné tělo ležící na zemi. Patřilo jejímu otci. Chtělo se jí křičet, ale nemohla ze sebe vypravit hlásku. Rozhlédla se, jako by hledala někoho, kdo by jí ujistil, že je to jen špatný vtíp.

„Jindřiško, táta...“ řekl vousatý muž v obnošeném kabátu. Aha, hajný Kúrka. Ten by mi přeci řekl pravdu.

„Nic. Exitus,“ pronesl jeden ze zdravotníků a sundal z Karasova obličejce resuscitační masku.

Proč nic nedělají... Jindřiška popošla blíž. Jakási žena v červeném pleteném svetru jí udělala místo.

Proč si balí věci... měli by ho naložit a odvést do nemocnice.

„Zavolám havrany,“ odkašlal si mladík ve špinavých montérkách a vytáhl mobil.

„Počkej.“ Kůrka ho zarazil a kývl bradou na Jindřišku.

Tati, klekla si vedle svého otce a dotkla se rukou jeho bledé tváře, tatínku...

„Nic, pane Kůrko,“ namítla Jindřiška rázně a otočila klíčem v zámku hospody.

Hajný zavrával a zapřel se o futra dveří. Smuteční páska se mu přitom srolovala pod loket a na omšelém zeleném kabátě vypadala jako tlustý neforemný červ. „Ale no tak, holka. Ještě posledního rumíčka na zahřátí,“ naklonil se k ní, „tady venku pěkně táhne.“

Pokrčila nos nechutí a couvla z dosahu Kůrkova alkoholického dechu: „Jděte domů.“

„A co když ti, holubičko, řeknu, že u mlejna vyrostly úplně cizí kytky. Mohly by to bejt ty tvoje.“ Zvedl důležitě ukazováček a odpíchl se od dveří.

Přiskočila v poslední chvíli a chytla ho, divže se oba nesvalili na zem. Posadila ho na zápraží a pohlédla mu do lišáckých očí. „Pane Kůrko,“ pronesla bez dechu, „jestli máte pravdu...“

„To si piš,“ říhl si a hlava mu spadla na prsa.

Jindřiška ho nechala být a rozeběhla se k lesu. Do soumraku zbývaly necelé dvě hodiny. Ve skalách se stmívalo rychleji, a když se konečně dostala na dohled Kamenice, zapadající slunce barvilo kamenné zdi mlýna do ruda. Klokot vody a večerní ptačí zpěv dodávaly údolí až nadpozemský vzhled, ale Jindřiška to nevnímala. Nedočkavě se propletla mlázím a sklouzla po měkké hlíně na říční břeh.

Okamžitě zatajila dech, neboť mezi řídkými ostrůvky sasanečků rostly nízké plazivé keříky s drobnými lístky a nafialovělými pupeny. Další zatím ještě nezuživé výhonky si razily cestu ke světlu. Cítila, jak jí v očích pálí slzy. Všechny černé myšlenky posledních týdnů se slily do jediného okamžiku a ona se konečně rozplakala úlevou. Zabořila prsty hluboko do vlhké hlíny a opatrně vytáhla jeden z keříků. Pak stáhla z krku černý hedvábný šátek, namočila ho ve vodě a omotala kolem pokroucených kořenů.

„Charimé...“ popotáhla jako dítě a utřela si hřbetem ruky nos. Netušila, jak jí může tahle rostlinka ukázat cestu do Kadenova světa, ale už jen vědomí toho, že drží v rukou něco, co pochází odtamtud, jí dodávalo sílu se vzchopit.

Zpátky spěchala. Kromě nekonečně hlubokého ticha slyšela jen svůj zrychlený dech. Měsíc zářil jako rybí oko a ochotně jí odhaloval pěšinu lesknoucí se noční rosou.

II. kapitola

Štěpán Král odložil hoblík a vyhlédl z okna dílny. Na dvůr jetřichovické truhlárny se pomalu vkrádal večer. Na hromadě fošen se v posledních hřejivých paprscích vyhřívala černá kočka. Labužnický se protahovala a růžovým jazýčkem čistila svou lesknoucí se srst. Věděl, že s příchodem noci se sem stáhnou kocouři z okolních chalup. Vždycky jim tak trochu záviděl. Žít z minuty na minutu a neřešit důsledky.

Otevřel pomačkanou pet lahev a zhluboka se napil zteplalé limonády. Jindřiška už musí být dávno doma, ale on se naučil z práce nepospíchat. Neuměl jí pomoci z malomyslnosti, jež na ni padla. Bůh ví, že se o to zprvu opravdu poctivě sna-

žil, avšak nikdy pořádně nevěděl, co dělat, co říct. Připadal si jako slon v porcelánu. Jejich hovory buď vyzněly do ztracena, nebo končily hádkou. Tak toho raději nechal.

Navíc i jemu nebylo právě do zpěvu. Celá jeho dosavadní představa o světě se díky tomu, co viděli na druhé straně, rozpadla jako domeček z karet. Všechny pevné body a zažité vzory, podle kterých žil, zmizely v nenávratnu. Poznatky vědy pro něj už nebyly směřodonné a přestaly ho zajímat. Tápal v chaosu vlastních myšlenek.

I proto neměl sílu zabývat se ještě těmi Jindřiščinými. Uzavřel se do sebe a nechal mezi nimi vyrůst bariéru mlčení.

Za přivýdělek v truhlárně byl vděčný. Práce rukama mu ulevila od bolestného hloubání. Navíc za sebou viděl hmatatelný výsledek svého snažení a to ho uspokojovalo. Mistr Křepelka i jeho dva synové Ruda a Pavel byli obyčejní chlapíci, kteří spíš než nesmrtelnost brouka řešili ceny dřeva, tělesnou vybavenost místních obyvatel a kvalitu točeného piva v Karasovic hospodě. A on nastoupil do vlaku jedoucího po stejné koleji. Z čistého pudu sebezáchovy.

Domů se dostal těsně před desátou, ale k jeho překvapení Jindřiška ještě nebyla v chalupě. Bylo to divné, neboť po otcově smrti zavírala hospodu daleko dřív. Místní štamgasty to dohánělo k šílenství a své osvěžovací místo ctili již jen z úcty k zesnulému Karasovi. Jí to bylo jedno. Plno věcí jí bylo jedno, usmál se trpce a ukrojil si chleba. I to, že by o ni mohl mít strach.

Vylovil z kapsy u kalhot mobil. Mohl jí zavolat už dřív, s provinilým pocitem se poškrabal v hnědých kudrnatých vlasech, ale sám sobě během dne úspěšně lhal, že to není potřeba, když se spolu uvidí večer.

Telefon vyzváněl, ale nikdo to nebral. Hodil přístroj na stůl. Člověk se stará... V předsíni bouchly domovní dveře. Konečně! Zapálil si cigaretu.

Jindřiška se vhrnula do kuchyně jako velká voda. A ten rozzářený obličej! Už ani nepamatoval, kdy ho naposled viděl. Ale klíčící zlost a potlačovaná frustrace posledních měsíců mu nedovolily cítit radost.

„Kde jsi byla?“ zeptal se tlumeným hlasem a sedl si za stůl.

„U Dolskýho mlýna,“ odvětila s úsměvem a pyšně rozvázala šátek. „Kůrka mi řekl, že tam rostou nějaký neznámý kytky. A koukni – je to charimé!“

Zatvářil se přísně.

„Co je?“ zeptala se nevinně.

„Co je? Volám ti celej večer na mobil,“ zalhal.

Pokrčila zamyšleně obočí. „Musela jsem ho nechat v hospodě.“ Pak se jí tvář znovu rozzářila nadšením. „Věřil bys tomu? Přesně v tom místě, kde zmizelo Ono, se objevila charimé!“

Chvilku na rostlinu mlčky pohlížel. Pak zatlačil nedopalek cigarety do dna popelníku. „A?“

„Jak a?“ Zavrtěla hlavou. V jejím výrazu četl zklamání. „Nevzpomínáš si, co Ono říkalo?“

„Že ti charimé ukáže cestu,“ odvětil úsečně a vstal od stolu. Vyndal si z lednice lahev piva a otevřel šuplík kredence.

„Můžeme se dostat na druhou stranu – to je přeci skvělý, ne?“

„Sakra, kde je ten otvírák?!“ zavrčel a škulbl šuplíkem. Třískot příborů přehlušil jeho další slova.

„Štěpáne!“

Prudce postavil zavřenou lahev na stůl. „Ale proč?!“

„Proč co?“

Přistoupil k ní. „Proč se pořád chceš vrátit?!“

„Spoustu jsme tam toho prožili.“ Zvedla ukřivděně dlaně vzhůru. „Máme tam přátele.“

„Ale to tady taky!“ vykřikl rozhněvaně. Všechno se v něm bouřilo. „Tak už se přestaň ploužit jako mátoha a žij tady! Tady se mnou!“

Zírala na něj. „Vždyť se skoro ani nevidíme. Pořád jsi v truhlárně...“

„Zlato, já vydělávám peníze,“ prohlásil kategoricky.

Hořce se usmála. „I potom s klukama v hospodě.“

„Vyčítáš mi těch pár piv?!“ zvýšil hlas.

Otočila se k němu zády, překročila nepořádek na zemi a napustila vodu do jednoho ze špinavých hrnečků. „Tohle nemá cenu, hádáme se tu jako manželé.“

„Myslel jsem, že to chceš,“ pokračoval napruženě.

„Co? Hádky?“ Vzala keřík a strčila ho do vody.

„Společnej život, manželství... dítě.“

Vzdychla. „Já jen vím, že nechci žít zrovna takhle.“

„Fajn,“ ucedil mezi zuby. „Jestli jsi teda se mnou tak nespokojená...“ Zarazil se. Jejich debata směřovala, kam nechtěl, ale bylo už příliš pozdě.

„Tak co?!“ Bojovně zvedla bradu.

Věděl, že čeká.

„Nikdo tě tu nedrží,“ řekl nakonec.

III. kapitola

„To je charimé,“ zašeptala Anička udiveně a pohladila rostlinu po zelených lístcích.

„Ale co s ní?“ Jindřiška pokrčila rameny. „Nějaký odvar? Nebo počkat, až vykvete?“

„Štěpán nemá nějaký nápad?“ zeptala se hospodyně.

Jindřiška jen smutně svésila koutky. „Skoro už spolu nemluvíme,“ přiznala v rozpacích.

„Zažili jste toho víc, než dokáže jedna dvojice unést,“ zkonstatovala Anička a nespouštěla oči z charimé.

Kolem otevřeného okna se přehnalo hejno rozhádaných vrabčáků a usadilo se na kraji okapové roury. Sněhobílé zá-

clony povlávaly dovnitř a sluneční paprsky malovaly na starobylém nábytku obrazce vonící jarem.

„Vezmu nějaké lístky a usuším je,“ zamyslela se hospodyně nahlas.

„Říkala jste, že charimé není jedovatá,“ nadhodila Jindřiška po chvíli.

Anička přikývla.

„A že ji žerou jen kozy,“ pokračovala dívka. Opatrně odlomila vrchol jedné z větviček a strčila ho do úst.

Hospodyně ji zvědavě pozorovala. „Jak to chutná?“

„Je to hořký,“ zašklebila se Jindřiška. „A děsně tuhý.“ Žvýkala dál. Po chvíli ji začala pořádně bolet čelist.

„Tak to vyplivni.“ Anička mávla rukou a vstala. „Uděláme ten odvar.“

Jak kráčela do kuchyně, světelné obrazce se na mahagonovém dřevě nekontrolovatelně roztančily směrem k velkému ušáku stojícímu v rohu místnosti. Jindřiška mrkla k oknu, ale místo prostoru zalitého sluncem spatřila rozmazaný červenomodrý obdélník.

„Aničko?“ hlesla napjatě.

Z kuchyně se do jejího zorného pole přiblížila jakási tmavá skvrna. „Jindřiško?“ promluvila podivně dutým hlasem.

Jindřiška zamrkala očima, ale bylo to ještě horší, všechno se slilo do jedné barevné kaše. Pokusila se nahmatat opěradlo židle, ale jestli se jí to povedlo, už nedokázala zjistit, protože veškeré její vnímání se upnulo na jedinou věc – oprýskanou plechovou branku a za ní malou chatku obloženou všelijakým haraburdím. Na chatrném sloupku se zbytkem pletiva byla červená cedulka s nápisem: Pod Bohdalcem, Praha

10. Dokonce slyšela hukot města a cinkání tramvají. Celé to bylo tak reálné, že měla chuť sáhnout na kliku a vejít dovnitř, avšak v okamžiku, kdy ji to napadlo, celý výjev zmizel.

„Ty bláho,“ zašeptala sotva slyšitelně a vyplivla hořký neforemný žvanec.

Anička se k ní naklonila a starostlivě jí přejela rukou po čele. „V pořádku?“

Jindřiška si protřela oči. „Bylo to, jako kdybych koukala přes 3D brýle.“

„Vize?“ zeptala se Anička. Obavy z jejího hlasu zmizely a zůstala jen zvědavost.

„Nějaký zahradní domek, branka...“ pokrčila rameny Jindřiška a dál jen sledovala, jak si hospodyně vložila do úst kousek charimé. Stará dáma se pohodlně usadila do měkkého ušáku a složila ruce do klína. Po chvílce zvedla hlavu a nepřítomně přejela zrakem po místnosti. „Yeger lat...“ splynulo jí ze rtů tiše. Pak se zadívala k oknu. Jindřiška vstala a jemně se dotkla Aniččiny tváře. Pod bělostnou pletí tinify prosvítaly ruměné skvrny a modrou hloubku jejích očí překrývaly rozšířené zorničky. Po pár minutách sebou žena trhla a zrak se jí vyjasnil.

Usmála se. „Budeš asi muset zajet do Prahy, děvče.“

Jindřiška se smíšenými pocity nasedla do autobusu. Vzrušení z cesty střídalo rozladění z hádky se Štěpánem. Toho dne ho už neviděla. Měla by mu říct, kam jede, ale její druhé hrdé já jí jakékoliv ústupky umanutě zakazovalo. Několikrát z ka-

belky vytáhla mobil a zas ho vrátila zpět. Když to udělala po šesté, vybrala jeden z kontaktů. „Honzo?“

Honza – nenapravitelný pohodář a optimista, i Katka – excentrická dívka, která se do světa na druhé straně dostala nešťastnou náhodou, oba si zaslouží vědět, že u Dolského mlýna roste charimé, ať už Štěpán zaujímá k celé věci jakýkoliv postoj. Nakonec byla ráda, že jim vše řekla, ulevilo se jí víc, než čekala. A když potom seděla v tramvaji šinoucí se starou Michlí, pocit beznaděje, jenž ji poslední měsíce deptal, zmizel.

Zahrádkářskou kolonii Pod Bohdalcem našla snadno. I přes to, že byl pracovní den, se lidi hrabali v hlíně jako mra-
venci. Seli, sázeli, kropili a pleli a z otevřených okýnek zapar-
kovaných aut se linula hudba.

Místo, které spatřila ve své vizi, našla po pár minutách. Vzala za kliku branky a ta se s hlasitým zaskřípěním otevřela. „Dobrý den,“ zavolala pro jistotu nahlas a obezřetně se rozhlédla.

Na rozdíl od okolních pečlivě opečovávaných zahrádek tahle vypadala, jako by na ni nikdo pěknou řádku let ani nesáhl. Trnkové křoví a nálety planých jabloní dávaly jen stěží tušit, kde dříve bývaly záhonky. Mezi trsy kopřiv a hluchavek byla tráva spasená a posetá hromádkami bobků. „Haló?“ ozvala se znovu a prošla tím nadělením k zahradnímu domku.

Byl postaven ze dřeva a cihel. Rovnou střechu pokrýval popraskaný eternit, černá plechová roura sloužila jako komín. Dvě okna se špinavými skly byla takřka utopena pod naskládanými bednami a krabicemi plnými všelijakého har-
rampádí – hřebíků, rezatých drátů, hrců, hodinových stroj-

ků, plastových kelímků a plechovek. Nad tím vším se vznášel nepříjemný zápach.

Pokřčila nos a zahrnula za roh stavby. Smradu i krámů přibylo. Na malém prostranství obklopeném rozložitými rododendrony byla půda vyšlapaná drobnými kopýtky. Stopy kopýtek mizely mezi keři a znovu se vracely až ke dveřím tohoto chatrného obydlí. Po žádném zvířeti tu však nebylo ani památky.

Po krátkém zaváhání zaklepala.

„Jděte s tou vaší dírou do prdele, paní Macháčková!“ ozval se zevnitř chraplavý mužský hlas. Přidalo se ženské zachichotání.

Zaklepala znovu. Zaslechla cinknutí a zvuk šouravých kroků. „Ať to spraví ten váš kutil. Říkám vám, že...“ Dveře se prudce otevřely.

Instinktivně couvla. Před ní stál starý muž. Jeho zjev byl ještě zanedbanější než domek, ve kterém přebýval. Zarostlá vráscitá tvář, mastné šedivé vlasy ulízlé do týlu, děravá vesta a kalhoty pravděpodobně vytažené z nejbližší popelnice. „Dobrý den, já...“ zakoktala a potlačila nutkání okamžitě odejít.

Stařec přivřel oči schované pod ježatým obočím. „Mařenko,“ ohlédl se přes rameno, „tak jsi měla pravdu – je tady.“

„Já mám vždycky pravdu, zlato,“ odvětil kdosi.

„No právě,“ uchechl se a uhnul Jindřišce stranou, aby mohla vejít.

Nervózně polkla a vstoupila do malé místnosti. Okna zvenčí zastavěná věcmi propouštěla jen málo denního svitu. Jediným zdrojem světla byla těžká kovová petrolejka zavěšená

u stropu. Dalším inventářem byl stůl stlučený z hrubých prken a překrytý plastovým květinovým ubrusem, matrace, na které se válel dřevý spacák, malá litinová kamínka a dvě ošuntělá křesla.

V jednom z nich seděla pohledná žena v červeném roláku. Plavé vlasy měla stažené do vysokého drdolu. Tmavé kalhoty a lodičky na vysokém podpatku doplňovaly její elegantní zjev. V jedné ruce držela sklenku a druhou si podpírala bradu. Rudě nalakované nehty ostře kontrastovaly s bledostí jejich dokonalých rysů.

Co však Jindřišce přišlo na té ženě zvláštní, byly její oči. Ač se snažila definovat jejich barvu, výraz a tvar sebevíc, nedokázala to. Vnímala je, ale její mozek tvrdošíjně odmítal jakoukoliv informaci o nich zpracovat. Mátlo ji to, avšak jejich majitelka jí nedala víc času na přemýšlení. Pokynula Jindřišce, aby si přisedla do druhého křesla, a usmála se. „Říkala jsem tady Vorikovi, že dorazíte, ale nechtěl mi věřit.“

„No bodejt.“ Dotyčný rozhodil ruce a otevřel malou dřevěnou krabičku vykládanou žlutými spirálkami.

Jindřiška si sedla, zrak upřený na tu věc. Jantar, uvědomila si a touha utéct ji okamžitě opustila.

Vorik vyndal cigaretový papírek a nasypal do něj špetku hnědozelené směsi. Čekala, že se mu budou chvět prsty, ale zklamal ji – během chvilky ubalil tlustý joint a s požitkem vyfoukl první obláček kouře. Čekala vůni konopí, avšak cítila jen tabák s přídavkem čehosi sladkého.

„Voriku,“ pohrozila mu žena štíhlým ukazováčkem.

Natáhl k ní ruku s jointem. „Dáš si, Mařenko?“

„Blázníš?!“ zvolala naoko pohoršeně. „Tohle by mě zabilo!“

Oba se rozesmáli, jako by řekla ten nejlepší vtip na světě. Jindřiška nechápavě hleděla z jednoho na druhého a čekala, co bude. Když se oba uklidnili, Vorik se natáhl na kavalec. „Hádám, že vás sem přivedla charimé, slečno,“ pronesl prostě. Jindřiška ale neušel téměř neznatelný hněvivý podtón v jeho řeči.

„Ano,“ odpověděla nejistě. Možná že by se měla začít bát...

„Jeden si za ty leta zvykne, že sem lezou ty potrhlý Vohnoutovy kozy,“ zabručel, „ale že jedna bude chtít opačným směrem, to mi rozum nebere.“

„Voriku,“ pokárala ho znovu jeho půvabná společnice a setřela si z koutku oka flíček rozmazané řasenky. „Jednou to přijít muselo.“

„Mařenko,“ posadil se, „kdyby ty potápaný ragory věděly, kde je jejich místo, a Ono se nezbláznilo úplně, mohly se k průchodu dál používat prsteny, a byl by svatej klid.“

Jindřiška zatajila dech. A je to tady. Konečně se něco dozví.

„Chceš říct, že vy dva byste měli klid – ty a Vohnout,“ položila krasavice prázdnou sklenici na stůl. Pak se otočila k Jindřišce. „Vidím na vás, že máte na jazyku plno otázek. Tady Vorik, i když vypadá jako bezdomovec,“ zaculila se na starého muže, „je démon.“ Odmlčela se v dramatické pauze, ale Jindřiška nehnula brvou. Žena trochu zklamaně pokračovala: „Od nepaměti střeží tento vstup na druhou stranu. Na druhém konci hlídá Vohnout.“

„A jak s tím souvisí charimé?“ zeptala se Jindřiška.

„Charimé,“ vmísil se do hovoru Vorik, „kromě toho, že je to prima kuřivo, navozuje vize místa, kde je průchod na dru-

hou stranu. Vohnoutovy kozy to žerou a nutí je to lézt sem. A já je zase zaháním zpátky. Je to sakramentská práce – jsou přílišně drzí. Ani jíst se to jejich maso nedá. Jednou jsem to zkusil a měl jsem tejdén ujímání.“

„Tajemství charimé zná jen pár démonů, samozřejmě já a vědělo to Ono,“ přerušila jeho lamentace žena. „Nechápu, proč vám to vůbec říkalo.“

Jindřiška pokrčila rameny. „Poprosila jsem ho.“

Vorik obrátil oči v sloup. Hodil nedopalek ven ze dveří a obrátil se k Jindřišce: „A to mi řekněte, co teď s tím. Pustit do průchodu vás nemůžu.“

„Proč?“ Svěsila ramena.

„Protože to by se pak sem chtěl dostat každej nýmand od Ragaru po Jižní moře. Zásoby čarovníku na druhý straně brzo dojdou a Vohnoutovi se tam budou srocovat davy jak na matějský pouti.“

Blondýna vstala a houpavým krokem korzovala po místnosti. I v tomhle chlívku vypadá, jako by se procházela v Ritzu, napadlo Jindřišku mimoděk. V tu samou chvíli si uvědomila, že tuhle ženu už jednou viděla. Ten červený svetr...

„Jednou bys mohl udělat výjimku,“ nadnesla kráska, vzala Vorika v podpaží a přivinula se k němu.

Podíval se vzhůru, neboť byla o hlavu vyšší než on. „Mařenko, já tě mám opravdu rád, ale někdy dokážeš bejt děsně otravná. I kdybych ji pustil, přes Vohnouta neprojde. Ten rohatej páprda ti ji naservíruje, sotva vkročí do jeskyní.“

Nespokojeně mlaskla a znovu si sedla do křesla. „Ty víš, že o tohle mi nikdy nešlo.“

Zavrtěl popuzeně hlavou. „Jo, já vím. Ty věčný depresivní řeči, že tvoje práce není tvým koníčkem, že tě nebaví, bla bla bla... Ale ona,“ zabodl prst do prostoru před Jindřiščiným obličejem, „ona tam zaklepe bačkorama, to ti garantuju.“

Jindřiška si rozpačitě odkašlala. Kdyby se ti dva nehádali o její konci, připadala by si jak v nějakém bláznivém panoptiku. „Chci to zkusit,“ prohlásila důrazně, sama překvapená svým odhodláním.

Rozhostilo se napjaté ticho. Obě s očekáváním upřely zrak na Vorika.

„Fajn,“ mávl rezignovaně rukou, „ale já si nad tím meu ruce.“

Žena vstala a políbila ho na čelo. „Jsi nejlepší, zlato.“

„Dyť ty taky, holka. Jestli se to teda o tobě dá říct, ty jedna zpropadená Smrtule,“ vrčel. Ale bylo na něm vidět, že ho její přízeň těší.

„To záleží na úhlu pohledu,“ našpulila rty. „Asi bys měl slečně konečně představit mou maličkost – než nám tady omdlí,“ dodala při pohledu na Jindřiščin sinalý obličej.

Vorik hrdě zvedl bradu. „Slečno, slečno...“ zarazil se.

„Karasová,“ napověděla mu šepem blondýna.

„Slečno Karasová,“ pokračoval důležitě, „moje přítelkyně Morana Smrt.“